

Arrest

nr. 213 496 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 8
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 november 2015 en dient op 2 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Kulala, Bahaulay, district Hisarak, provincie Nangarhar in Afghanistan. U zou daar ook het grootste deel van uw leven verblijven, alvorens u begin 2009 een job vond als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce en u aldus diende te verhuizen naar het district Sarkano in de provincie Kunar. U zou tot aan uw vertrek uit Afghanistan op de basis verblijven en keerde slechts tweemaal naar huis. Op een dag in de zesde of de zevende maand van 2011 kreeg u telefoon van een zekere Q.E. [...]. Hij stelde zichzelf voor als een lid van het Emiraat Hisarak en meldde op de hoogte te zijn van uw activiteiten voor de ongelovigen. U werd daarop gevraagd de taliban te vervoegen. U dacht echter dat het om een grapje zou gaan van één van uw vrienden. U werd daarop een tweede keer opgebeld waarin zij u nogmaals dwongen uw werk op te geven. U weigerde. Een tiental dagen later zou de taliban uw ouderlijke woning bezoeken en werd uw vader meegedeeld dat men het huis zou afbranden indien u niet zou stoppen met uw werk. Zij vertelden uw vader ook dat men u zou neerschieten wanneer zij u zouden zien. Uw vader ging akkoord. U bleef echter werken op de basis, keerde niet meer naar huis terug, en voelde zich veilig op de basis. Bijna vier jaar later zou u worden bestolen in de winkel, waardoor u zich genoodzaakt zag uw winkel op te geven. Bovendien was uw moeder ziek en zag u bijgevolg geen andere mogelijkheid dan terug naar huis te keren. U keerde terug naar huis op 30 Sunbula 1394 (21 september 2015 volgens de Gregoriaanse kalender). U zou er twee nachten blijven, maar reeds op de tweede nacht viel de taliban de woning binnen. U kon ontsnappen en trok richting Jalalabad, alwaar u zou onderduiken bij een bevriende winkeleigenaar. U bleef twee nachten bij hem, keerde kort even terug naar de basis in Kunar voor een drietal dagen en verbleef nadien nog een week bij de smokkelaar in Jalalabad. U verliet Afghanistan op 16 Mizan 1394 (8 oktober 2015) en reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 2 december 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een taskara (identiteitsbewijs), een toegangsbewijs tot de basis, twee aanbevelingsbrieven, vier certificaten, één foto van uzelf in een winkel en de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd. U legde ook kopieën neer van volgende documenten: uw toegangsbadge, één aanbevelingsbrief en vier foto's van de militaire basis die u op het internet vond. U stuurde na het gehoor nogmaals dezelfde vier foto's op en voegde daar nog twee foto's uit Bulgarije aan toe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 3 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste bent u er niet in geslaagd uw identiteit onomstotelijk aan te tonen. Hoewel u ter staving van uw identiteit een originele taskara voorlegde, konden uw verklaringen betreffende dit document geenszins overtuigen. Zo werd u gevraagd naar uw geboortedatum en liet u optekenen deze niet eens te weten (Gehoorverslag CGVS, p. 3). U voegde daar aan toe dat u een taskara kreeg toen u startte met

uw winkel en daarop staat vermeld dat uw geboortedatum 1990 zou zijn. Dat u hiervoor de Westerse kalender zou gebruiken is zeer opmerkelijk, daar u niet eens uw geboortjaar volgens de courante Afghaanse kalender zou kunnen aangeven (CGVS, p. 3-4). Dat u hier nooit bij zou hebben stilgestaan is twijfelachtig. De vaststelling dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken eerst zou verklaren in 1989 te zijn geboren om het later aan te passen naar 1990, is des te vreemd (Verklaring DVZ, d.d. 13 februari 2016, p. 4). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen zou aanpassen naar de inhoud van de documenten die u later hebt ontvangen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. U verklaarde ook een paspoort te hebben gehad, maar legde deze evenwel niet voor (CGVS, p. 3). Op de vraag waar uw paspoort naartoe was, verklaarde u nogal stereotiep dat deze door de smokkelaar werd afgenomen in Iran (CGVS, p. 19). U hebt het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven bij de bevoegde instanties, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is. Het doet dan ook vermoeden dat u dergelijke documenten liever niet wenst voor te leggen, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs met bijhorende verklaringen houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In dit licht is het opmerkelijk dat u geen enkel (geloofwaardig) stuk voorlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen (schooldiploma's, rekeninguittreksels in uw eigen regio, foto's in uw regio, ...) (CGVS, p. 3). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3, 7-8), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke documenten ter staving van uw herkomst, uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen.

Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde herkomst uit het district Hesarak (Nangarhar), noch aan uw verblijf in de provincie Kunar, en wel om volgende redenen.

Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst eerder gering voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. U verklaarde afkomstig te zijn uit Hesarak, maar gevraagd naar het dorp waar het districtscenter zich zou bevinden kon u niets anders opmerken dan "de bazaar". U gaf aan de dorpsnaam niet eens te weten (CGVS, p. 6). U werd gepolst naar districten rondom Hesarak en gaf correct Azra, Sherzad en Surobi aan, maar leek evenwel Khogyani en Khaki Jabar te zijn vergeten. Gevraagd naar ziekenhuizen in Hesarak gaf u aan dat deze er niet waren, maar dat er wel klinieken zouden zijn, dichtbij het districtscenter. Nochtans zijn er klinieken verspreid over het volledige district. Dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is vreemd. Hoe dan ook, gevraagd naar de naam van de kliniek nabij het districtscenter, kon u niets anders aangeven dan "kliniek" (CGVS, p. 6). U kon verder slechts drie scholen benoemen in uw district, en op de vraag of er nog zouden zijn, antwoordde u eerdere vaag: "Misschien". Verder is het opvallend dat u de Afghaanse kalender slechts sporadisch en eerder beperkt leek te beheersen, maar u daarentegen wel vlot kon verwijzen naar verschillende data volgens de Westerse kalender (CGVS, p. 5, 11, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u niet naar school zou zijn geweest kan niet overtuigen. Zo gaf u immers zelf aan wél naar school te zijn geweest (CGVS, p. 9). Op de vraag wanneer de schoolvakantie dan wel zou zijn, gaf u aan dat het tijdens de wintermaanden was, maar had u de grootste moeite om de correcte maanden te benoemen: "Aqrab. Nee. Kaus, Jedi, Dalwa. Neen. Hut, Dalwa, Jedi" (CGVS, p. 9-10). Niet eens in de juiste volgorde. U kon dan wel aangeven wie de districtsleider voor Hesarak zou zijn, namelijk Abdul Khaliq,

maar had dan weer geen idee wie zijn voorganger was. U beweerde overigens foutief dat er zo'n vijf jaar geleden een zelfmoordaanval op deze persoon plaatsvond in het districtshuis, terwijl dit eigenlijk nog maar twee tot drie jaar geleden was (CGVS, p. 26). U had geen idee wie Syeed Rahman was of Mohammad Anwar waren, nochtans allen prominenten uit uw regio. Wie de schaduwgouverneur van de taliban voor Nangarhar was, wist u evenmin (CGVS, p. 27).

Verder kon ook uw kennis over de provincie Kunar, alwaar u geruime tijd zou hebben gewerkt en verbleven evenmin overtuigen. Zo verklaarde u dat uw basis in Sarkano-district was gesitueerd in de provincie Kunar. Op de vraag welke districten daarrond liggen, antwoordde u correct Marawara en Chawkai, maar leek u Khas Kunar, Narang en Asadabad te zijn vergeten (CGVS, p. 6). U had geen idee wie het districtshoofd voor Sarkano zou zijn, noch wist u wie de politiecommandant was, noch leek u te weten welke de belangrijkste talibs uit de regio zouden zijn (CGVS, p. 26); nochtans interessante kennis op een legerbasis. Gevraagd naar incidenten uit de regio antwoordde u summier: "Ik herinner dat niet. Er waren kogels van Pakistan" (CGVS, p. 27). Gewezen op uw gebrekkige kennis haalde u plots toch een incident aan, maar verklaarde u eerst dat er één dode was en later drie (CGVS, p. 28), bevreemdend. Aan welke Pakistaanse provincies Kunar overigens zou grenzen, wist u niet (CGVS, p. 25).

Aansluitend kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering een winkel te hebben uitgebaat op de Amerikaanse basis FOB Joyce. U verklaarde dan wel te hebben gewerkt op deze basis, maar waar FOB voor zou staan, wist u niet (CGVS, p. 10). U werd gepolst naar andere basissen zoals FOB Joyce in de provincie Kunar, maar slaagde er niet in één naam op te geven. U kwam niet verder dan Zaukai en Kunar e Khaz (CGVS, p. 12). Namen van basissen, zoals blijkt uit toegevoegde informatie, kon u niet opnoemen. Vreemd genoeg antwoordde u verderop toen u gevraagd werd of uw basis nog open was: "Wat is FOB"? (CGVS, p. 12). U meende dat verschillende Amerikaanse en Afghaanse troepen zich op de basis bevonden, maar welke eenheden, bataljons of units dit zouden zijn, leek u dan weer niet te weten. Zo kon u enkel "Marines, Special Forces en Air Force" opgeven. Eerder algemeen. De verschillende eenheden die op uw certificaten staan vermeld, kende u blijkbaar niet (CGVS, p. 12-13). Vreemd genoeg had u nog nooit gehoord van ISAF (CGVS, p. 13). U werd gevraagd naar de commandanten van het kamp, maar kon enkel sergeanten opsommen. Wie de commandant was, wist u niet. U had verder geen idee welke militaire operaties hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Tot slot moet worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS en de DVZ. Zo had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u gedurende vier à vijf jaar een winkel zou hebben uitgebaat op een NAVO-basis (Verklaring DVZ, p. 5). Vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u deze winkel zesenhalf à zeven jaar zou hebben uitgebaat, een opmerkelijk verschil. Hierop gewezen verwees u enkel naar uw documenten als bewijs voor uw verklaringen. Het heeft er echter alle schijn van weg dat u (wederom) uw verklaringen zou hebben aangepast zodat deze inhoudelijk zouden overeenstemmen met uw documenten.

Hoe dan ook spreken ook de door u neergelegde documenten verder uw beweringen tegen. Zo legde u ter staving een badge neer die u zou gebruiken op de basis (CGVS, p. 17). Vooreerst betreft het hier slechts een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare documenten kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien is het ook opmerkelijk dat deze badge B(...) A(...) zou vermelden als naam, terwijl u zelf had verklaard M(...) B(...) M(...) te heten (CGVS, p. 3). Bovendien vermeldt deze kaart dat u op 8 januari 2011 zou starten met uw job als winkelier. U had immers zelf aangegeven uw winkel open te houden sinds 2009 (CGVS, p. 11), hetgeen u dan weer niet wist te verklaren. U verwees enkel naar uw andere documenten (CGVS, p. 17). Het is tot slot opmerkelijk dat uw badge reeds in februari 2014 zou verlopen, terwijl u zelf had aangegeven nog tot september (of oktober) 2015 te hebben gewerkt op de basis (CGVS, p. 11). Dat uw kaart overigens foutief privileges zou vermelden ondermijnt de geloofwaardigheid enkel verder. U legde verder nog een kaart neer, waarvan u beweerde dat u deze diende te gebruiken om de basis binnen te komen (CGVS, p. 16-17). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u deze kaart zou moeten gebruiken om de basis binnen te komen, daar deze niet eens een foto bevat en bovendien ook hier uw naam niet correct op staat weergegeven. U werd gepolst naar uw "Employee ID" en meldde dat deze 005 was. Waarvoor B005 dan wel zou staan, wist u niet (CGVS, p. 16). U legde verder nog drie aanbevelingsbrieven neer, maar ook deze overtuigen niet. Zo kunnen dergelijke brieven eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. Gezien het weinig officiële karakter van deze brieven kan er dan ook maar weinig waarde worden gehecht. In ieder geval bevatten dergelijke brieven een bijzonder gesolliciteerd karakter, en vormen zij geenszins een bewijs dat de daarin vermelde feiten voor waar kunnen worden aangenomen. U had overigens geen idee wanneer u deze brieven had ontvangen, noch leek u zeker te weten wie deze hadden ondertekend (CGVS, p. 16). De vaststelling dat deze brieven,

ruim vier jaar na datum in nog dermate goede staat verkeren, roept toch vragen op. Wat betreft de door u neergelegde certificaten leek u niet eens te kunnen aangeven wat de inhoud ervan zou kunnen zijn, noch kon u aangeven wanneer u deze had ontvangen. Dat uw naam ook hier steevast anders wordt geschreven ondermijnt de geloofwaardigheid alleen verder (CGVS, p. 18-19). De verschoning die u hiervoor telkens aanhaalt dat u niet kunt lezen of schrijven, is niet afdoende. Zo had u immers zelfs aangegeven weldegelijk school te hebben gelopen (zie supra), hebt u nooit melding gemaakt analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, p. 4) en strookt dit niet met de documenten die u zou neerleggen: zo wordt immers vermeld dat u bedankt wordt voor bewezen diensten, onder andere voor "linguist support". Bovendien blijkt uit uw dossier dat u uw verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende. Ook dit is een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele foto van uzelf zou kunnen neerleggen waarop u zichtbaar bent op de basis (CGVS, p. 14). De enige foto die u dan wel neerlegde en waarvan u beweerde dat deze op de basis werd genomen, kan niet overtuigen. Zo heeft het CGVS geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen. Te meer u louter poseert voor een winkelrek en dit in eender welke winkel, eender waar kan zijn. Het is daarnaast opvallend dat uw twee vrienden wél zichtbaar een badge zouden dragen en u niet. U verklaarde verderop nogal stereotiep dat uw foto's verloren zijn gegaan (CGVS, p. 14). Wat betreft uw overige foto's, die u later eveneens door uw advocaat liet bezorgen, dient te worden vermeld dat u zelf verklaarde niet zichtbaar te zijn op deze foto's. U voegde daar bovendien aan toe dat u deze foto's op het internet had teruggevonden (CGVS, p. 19), waardoor deze eigenlijk niets toevoegen aan uw dossier. Het CGVS wenst er in deze dan ook nogmaals op te wijzen dat, blijkens toegevoegde informatie, allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter neerleggen van dergelijke documenten is aldus onvoldoende.

Tot slot bleef ook uw reisweg eerder vaag. Vooreerst legde u geen enkel document neer (ticket, vervoersbewijzen, ...) ter staving van uw reisweg. U legde dan wel twee foto's neer waarvan u beweerde dat deze in Bulgarije werden gemaakt, echter heeft het CGVS geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Verder verklaarde u het land te hebben verlaten met behulp van een Iraans visum, echter kon u over dit visum niet meer info geven dan: "Het was grijs". U verklaarde door Iran te hebben gereisd, maar slaagde er niet in de plaatsen op te sommen die u na Teheran tot aan de grens zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 21). Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, uw meest recente verblijfsplaatsen en uw profiel waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

Die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u gecontacteerd werd in 2011 door de taliban en zij eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. Vreemd genoeg kon u niet eens de Afghaanse datum aangeven waarop zij u hadden opgebeld. U verklaarde dat zij u verweten met de ongelovigen te werken, maar tegelijkertijd ook vroegen om zich bij hen te voegen. Waarom zij een vijand zouden vragen zich aan te sluiten is niet duidelijk. Hoe dan ook, is het bevreemdend dat u zou verklaren dat u dit dreigtelefoontje niet eens ernstig nam. Gezien de precaire veiligheidssituatie in uw beweerde herkomstregio en gezien uw beweerde profiel lijkt een dergelijke nonchalante houding uiterst ongeloofwaardig. In ieder geval, u verklaarde dat u daarna gewoon verder zou werken, niet meer naar huis keerde en er blijkbaar geen noemenswaardige problemen meer waren geweest (CGVS, p. 23). Waarom zij u aanvankelijk zouden bedreigen om dan gedurende dusdanig lange periode niets meer van zich te laten horen, is bevreemdend (CGVS, p. 23). U voegde daar nog aan toe dat u in 2015 diende te stoppen met uw winkel nadat u bestolen werd (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg had u tijdens uw eerste gehoor dan weer laten vallen dat u niet langer uw rekeningen kon betalen en daardoor moest stoppen

(Vragenlijst CGVS, d.d. 13 februari 2016, Vraag 3.5). De vaststelling dat u hierna zomaar naar huis te keren, is gezien de eerdere dreiging, dan weer weinig aannemelijk (CGVS, p. 23). Waarom u een dergelijk risico zou nemen is niet ernstig. Dat uw familie nog steeds in hetzelfde dorp zou wonen, ondermijnt uw vrees eens te meer (CGVS, p. 5).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven reeds grotendeels besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas te herstellen. De enveloppe bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg, profiel en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“3.1/ De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en töt oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen (RW nr. 184 292 d.d. 23/03/2017).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen alleen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,84). Het voordeel van de twijfel moet worden toegestaan wanneer de asielzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken ofbewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tót internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Hieruit volgt onder meer dat wanneer de asielzoeker een samenhangend en aannemelijk relaas vertelt, dat niet in strijd is met algemene en specifieke informatie EN zijn relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hij recht heeft op internationale bescherming.

De wetgever heeft met andere woorden expliciet voorzien dat, wanneer getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, deze twijfel grondig gemotiveerd moet worden en niet te herleiden valt to een beperkt aantal kleinere tegenstrijdigheden of onduidelijkheden binnen dit relaas. Het komt de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toe de globaliteit van het asielrelaas te beoordelen en ruime invulling te geven aan het begrip 'voordeel van de twijfel'.

3.2/ Verwerende partij betwist de identiteit van verzoeker. Verwerende partij verwijt verzoeker zijn exacte geboortedatum niet te kennen en deze bovendien naderhand ten aanzien van de Belgische autoriteiten te hebben aangepast:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Verzoeker kent inderdaad zijn exacte geboortedatum niet, wat helemaal niet ongebruikelijk is in zijn cultuur. Verzoeker kreeg zijn taskara bvb. pas wanneer hij begonnen is met zijn winkel in 2009 op de legerbasis FOB Joyce. Voordien heeft hij dit document niet nodig gehad, zodat het ook niet onbegrijpelijk is dat hij zijn exacte geboortejaar niet kent (1990 ipv 1989). Het is niet omdat verzoeker zijn verklaringen aanpast aan de hand van zijn ontvangen taskara, waarop inderdaad 1990 als geboortejaar vermeld staat, dat zijn identiteit niet plausibel zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van zijn paspoort is verder helemaal wereldvreemd:

verzoeker is illegaal op pad met een smokkelaar en er zou van hem verwacht worden zich te begeven naar een bevoegde instantie om te melden dat hij zijn paspoort verloren is? Het is een raadsel welke 'bevoegde' instantie verwerende partij dan wel bedoeld...

Indien de informatie in het paspoort 'niet in zijn verhaal zou passen'⁷, zoals verwerende partij suggereert, had verzoeker het bestaan ervan eenvoudigweg kunnen ontkennen door te verklaren dat hij via een ander transportmiddel naar Iran is gereisd. Verwachten dat verzoeker een verklaring van 'verlies van paspoort' zou kunnen voorleggen is alleszins ongepast.

Verzoeker heeft thans nog bijkomende documenten mbt zijn identiteit en afkomst ontvangen, die hij thans voor het eerst kan voorleggen:

-rijbewijs;

-taskaras van zijn grootvader, vader, broer en vier zussen.

Deze stukken werden voorzien van een vertaling. De originelen zullen ter zitting worden voorgelegd.

3.3 Verwerende partij betwist de herkomst en/of verblijfplaatsen van verzoeker.

Het is een moeilijk evenwicht om in te schatten wanneer iemand voldoende informatie kan geven tijdens de herkomstcheck om te kunnen concluderen dat hij daadwerkelijk uit die regio afkomstig is. Verzoeker bevestigt een aantal zaken niet te weten, zoals bvb. Syeed Rahman en Mohammad Anwar. Verzoeker kan zich evenwel niet verzoenen met de motivering over de naburige districten van Hesarak. Verzoeker gaf correct Azra, Sherzad en Surobi. Khogyani grenst niet aan Hesarak, zodat verzoeker makkelijk de vraag verkeerd kan geïnterpreteerd hebben door enkel de districten, rechtstreeks grenzend aan Hesarak, te hebben opgesomd.

Bovendien bewijzen de bijkomende identiteitsdocumenten dat verzoeker en zijn familie wel degelijk afkomstig zijn uit Hesarak (Nangarhar).

3.4 Verwerende partij betwist dat verzoeker gewerkt heeft op de legerbasis FOB Joyce.

Verzoeker heeft getracht een aantal foto's te verzamelen die genomen werden op de basis van FOD Joyce. Deze worden toegevoegd onder stuk 4. Het was begrijpelijk niet eenvoudig foto's te verzamelen van op de legerbasis. Verzoeker is op de foto's te zien, samen met zijn collega's, herkenbaar van op de foto die reeds werd voorgelegd aan verwerende partij en waaruit bleek dat minstens twee van deze mensen inderdaad een badge rond zich hadden van op de legerbasis.

3.5 Verwerende partij verwijt verzoeker te vage verklaringen omtrent zijn reisweg. Nochtans had hij twee foto's voorgelegd waarop hij te zien is in Bulgarije. Verwerende partij ontkracht deze documenten nogal laconiek door te motiveren dat uit deze foto's niet blijkt dat ze in Bulgarije werden genomen. Nogal evident verliep de reisroute niet langs de grote trekpleisters in Bulgarije. Dergelijke motivering is kennelijk onredelijk. De vlucht is een stressvolle situatie waarbij verzoeker geleid werd door smokkelaars. Het kan toch niet verwacht worden van iemand die via clandestiene routes vlucht uit zijn

land van herkomst amper plaatsen op de route zou 'registreren'. Ook hier verwacht verwerende partij teveel van verzoeker en stelt zij zich kennelijk onredelijk op.

Gelet op het geheel van bovenvermelde redenen, de nieuw bijgevoegde identiteitsdocumenten en foto's dient verzoeker het voordeel van de twijfel te worden gegeven. De bestreden beslissing faalt in rechte en verzoeker onterecht de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de nieuwe identiteitsdocumenten wel degelijk zijn afkomst uit Hesarak (Nangarhar) bevestigen, zodat hem de status van subsidiair beschermde dient te worden verleend."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Bahaulay gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, maar begin 2009 te zijn verhuisd naar het district Sarkanu van de provincie Kunar, alwaar zij een job zou hebben gevonden als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce. De verzoekende partij verklaart tot haar vertrek uit Afghanistan in oktober 2015 op deze basis te hebben verbleven en in die periode slechts tweemaal naar huis te zijn gegaan. De verzoekende partij verklaart dat zij op een dag in 2011 telefoon kreeg van een lid van de taliban, dat haar meldde op de hoogte te zijn van haar activiteiten voor de ongelovigen. De taliban zouden van de verzoekende partij hebben verlangd dat zij haar job op de militaire basis opgaf en zich bij hen aansloot. De verzoekende partij verklaart dat zij toen dacht dat een vriend haar in de maling nam. Toen de verzoekende partij in een tweede telefoontje opnieuw gevraagd werd te stoppen met haar werk, zou zij kwaad geworden zijn en de beller duidelijk hebben gemaakt dat zij dit niet zou doen. Een week of tien dagen na het tweede telefoontje zou verzoekers vader thuis benaderd zijn door de taliban, die ermee zouden hebben gedreigd het huis plat te branden indien de verzoekende partij hen niet zou gehoorzamen. De taliban zouden ook de dorpsouderen hebben gesproken en laten weten hebben dat ze de verzoekende partij zouden doodschieten indien zij haar zouden tegenkomen. De verzoekende partij stelt dat zij verder bleef werken op de militaire basis omdat

zij zich daar veilig waande en zich niet bewust was van de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen in Europa. Pas toen zij vier jaar later zou zijn bestolen in haar winkel, zou de verzoekende partij zich genoodzaakt hebben gezien haar job op te geven. Bovendien zou zij door haar broer gevraagd zijn naar huis te komen omdat haar moeder ziek was. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar ouderlijk huis in Hesarak binnenvielen tijdens de tweede nacht van haar verblijf maar dat zij erin slaagde te ontsnappen. Zij zou daarop naar haar leverancier in Jalalabad zijn gevlucht, daar twee nachten gebleven zijn, voor drie dagen zijn teruggekeerd naar de militaire basis in Kunar en vervolgens nog een week bij de smokkelaar in Jalalabad hebben verbleven alvorens haar land van herkomst te verlaten.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de laatste verblijfplaats in het land van herkomst van belang is wanneer deze locatie de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de laatste verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

In casu verklaart de verzoekende partij dat zij weliswaar afkomstig is uit het district Hesarak van de provincie Nangarhar, maar dat zij sinds begin 2009 tot zestien dagen voor haar vertrek onafgebroken op een militaire basis in het district Sarkano van de provincie Kunar verbleef. Zij zou in deze periode slechts één keer naar haar ouderlijke thuis zijn teruggegaan (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 22). Zij verklaart dat zij omwille van haar job op de militaire basis problemen heeft gekregen met de taliban.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij meerdere stukken voorlegt ter staving van de job die zij op de militaire basis FOB Joyce in Kunar zou hebben uitgeoefend. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, kunnen deze stukken niet overtuigen en spreken zij verzoekers verklaringen op bepaalde punten zelfs tegen:

*"(...) Zo legde u ter staving een **badge** neer die u zou gebruiken op de basis (CGVS, p. 17). Vooreerst betreft het hier slechts een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare documenten kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien is het ook opmerkelijk dat deze badge B(...) A(...) zou vermelden als naam, terwijl u zelf had verklaard M(...) B(...) M(...) te heten (CGVS, p. 3). Bovendien vermeldt deze kaart dat u op 8 januari 2011 zou starten met uw job als winkelier. U had immers zelf aangegeven uw winkel open te houden sinds 2009 (CGVS, p. 11), hetgeen u dan weer niet wist te verklaren. U verwees enkel naar uw andere documenten (CGVS, p. 17). (...) Dat uw kaart overigens foutief privileges zou vermelden ondermijnt de geloofwaardigheid enkel verder. U legde verder nog een **kaart** neer, waarvan u beweerde dat u deze diende te gebruiken om de basis binnen te komen (CGVS, p. 16-17). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u deze kaart zou moeten gebruiken om de basis binnen te komen, daar deze niet eens een foto bevat en bovendien ook hier uw naam niet correct op staat weergegeven. U werd gepolst naar uw "Employee ID" en meldde dat deze 005 was. Waarvoor B005 dan wel zou staan, wist u niet (CGVS, p. 16). U legde verder nog drie **aanbevelingsbrieven** neer, maar ook deze overtuigen niet. Zo kunnen dergelijke brieven eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. Gezien het weinig officiële karakter van deze brieven kan er dan ook maar weinig waarde worden gehecht. In ieder geval bevatten dergelijke brieven een bijzonder gesolliciteerd karakter, en vormen zij geenszins een bewijs dat de daarin vermelde feiten voor waar kunnen worden aangenomen. U had overigens geen idee wanneer u deze brieven had ontvangen, noch leek u zeker te weten wie deze hadden ondertekend (CGVS, p. 16). De vaststelling dat deze brieven, ruim vier jaar na datum in nog dermate goede staat verkeren, roept toch vragen op. Wat betreft de door u neergelegde **certificaten** leek u niet eens te kunnen aangeven wat de inhoud ervan zou kunnen zijn, noch kon u aangeven wanneer u deze had ontvangen. Dat uw naam ook hier steevast anders wordt geschreven ondermijnt de geloofwaardigheid alleen verder (CGVS, p. 18-19). De verschoning die u hiervoor telkens aanhaalt dat u niet kunt lezen of schrijven, is niet afdoende. Zo had u immers zelfs aangegeven weldegelijk school te hebben gelopen (zie supra), hebt u nooit melding gemaakt analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, p. 4) en strookt dit niet met de documenten die u zou neerleggen: zo wordt immers vermeld dat u bedankt wordt voor bewezen diensten, onder andere voor "linguist support". Bovendien blijkt uit uw dossier dat u uw verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende. Ook dit is een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt.*

Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele foto van uzelf zou kunnen neerleggen waarop u zichtbaar bent op de basis (CGVS, p. 14). De enige foto die u dan wel neerlegde en waarvan u beweerde dat deze op de basis werd genomen, kan niet overtuigen. Zo heeft het CGVS geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen. Te meer u louter poseert

voor een winkelrek en dit in eender welke winkel, eender waar kan zijn. Het is daarnaast opvallend dat uw twee vrienden wél zichtbaar een badge zouden dragen en u niet. U verklaarde verderop nogal stereotiep dat uw foto's verloren zijn gegaan (CGVS, p. 14). Wat betreft uw overige foto's, die u later eveneens door uw advocaat liet bezorgen, dient te worden vermeld dat u zelf verklaarde niet zichtbaar te zijn op deze foto's. U voegde daar bovendien aan toe dat u deze foto's op het internet had teruggevonden (CGVS, p. 19), waardoor deze eigenlijk niets toevoegen aan uw dossier. Het CGVS wenst er in deze dan ook nogmaals op te wijzen dat, blijkens toegevoegde informatie, allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter neerleggen van dergelijke documenten is aldus onvoldoende."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden derhalve door de Raad overgenomen. Op deze motieven wordt in het verzoekschrift in het geheel niet ingegaan, zodat de verzoekende partij er geen afbreuk aan doet.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift twee foto's die volgens haar werden genomen op de basis FOB Joyce (stuk 4). Op de ene foto is de verzoekende partij te zien langs de kant van een weg in een bergachtige omgeving. Deze foto is duidelijk niet genomen binnenin een militaire basis. Op de andere foto verkeert de verzoekende partij in het gezelschap van een aantal personen. De verzoekende partij beweert dat twee van deze personen herkenbaar zijn als de personen met badge op een eerder neergelegde foto. De Raad meent dit niet met zekerheid te kunnen vaststellen op basis van een loutere vergelijking tussen de twee betreffende foto's. Zelfs indien wordt aangenomen dat het hier dezelfde personen betreft, dan nog kan uit de foto waarop deze personen een badge om hebben niet blijken dat zij op FOB Joyce werken. Ten overvloede dient te worden benadrukt dat het enkele feit dat de verzoekende partij op een foto te zien is in het gezelschap van personen die op FOB Joyce werken geenszins aantoon dat zij daar zelf ook heeft gewerkt.

Behalve de inhoud van de voorgelegde documenten, doen ook de gebrekkige verklaringen van de verzoekende partij afbreuk aan haar bewering gedurende de laatste zes à zeven jaar voorafgaand aan haar vertrek op een militaire basis in Kunar te hebben gewerkt. Dienaangaand dient gewezen te worden op volgende vaststellingen van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier en door de verzoekende partij ongemoeid worden gelaten:

"(...) U verklaarde dan wel te hebben gewerkt op deze basis, maar waar FOB voor zou staan, wist u niet (CGVS, p. 10). U werd gepolst naar andere basissen zoals FOB Joyce in de provincie Kunar, maar slaagde er niet in één naam op te geven. U kwam niet verder dan Zaukai en Kunar e Khaz (CGVS, p. 12). Namen van basissen, zoals blijkt uit toegevoegde informatie, kon u niet opnoemen. Vreemd genoeg antwoordde u verderop toen u gevraagd werd of uw basis nog open was: "Wat is FOB"? (CGVS, p. 12). U meende dat verschillende Amerikaanse en Afghaanse troepen zich op de basis bevonden, maar welke eenheden, bataljons of units dit zouden zijn, leek u dan weer niet te weten. Zo kon u enkel "Marines, Special Forces en Air Force" opgeven. Eerder algemeen. De verschillende eenheden die op uw certificaten staan vermeld, kende u blijkbaar niet (CGVS, p. 12-13). Vreemd genoeg had u nog nooit gehoord van ISAF (CGVS, p. 13). U werd gevraagd naar de commandanten van het kamp, maar kon enkel sergeanten opsommen. Wie de commandant was, wist u niet. U had verder geen idee welke militaire operaties hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Tot slot moet worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS en de DVZ. Zo had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u gedurende vier à vijf jaar een winkel zou hebben uitgebaat op een NAVO-basis (Verklaring DVZ, p. 5). Vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u deze winkel zesenhalf à zeven jaar zou hebben uitgebaat, een opmerkelijk verschil. Hierop gewezen verwees u enkel naar uw documenten als bewijs voor uw verklaringen. Het heeft er echter alle schijn van weg dat u (wederom) uw verklaringen zou hebben aangepast zodat deze inhoudelijk zouden overeenstemmen met uw documenten."

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zij naar aanleiding van deze job zou hebben gekregen met de taliban en op grond waarvan zij internationale bescherming vraagt in België.

Bijkomend dient te worden gewezen op volgende vaststellingen en overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers identiteit:

*“(…) Hoewel u ter staving van uw identiteit een originele taskara voorlegde, konden uw verklaringen betreffende dit document geenszins overtuigen. Zo werd u gevraagd naar uw geboortedatum en liet u optekenen deze niet eens te weten (Gehoorverslag CGVS, p. 3). U voegde daar aan toe dat u een taskara kreeg toen u startte met uw winkel en daarop staat vermeld dat uw geboortedatum 1990 zou zijn. Dat u hiervoor de Westerse kalender zou gebruiken is zeer opmerkelijk, daar u niet eens uw geboortjaar volgens de courante Afghaanse kalender zou kunnen aangeven (CGVS, p. 3-4). Dat u hier nooit bij zou hebben stilgestaan is twijfelachtig. De vaststelling dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken eerst zou verklaren in 1989 te zijn geboren om het later aan te passen naar 1990, is des te vreemd (Verklaring DVZ, d.d. 13 februari 2016, p. 4). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen zou aanpassen naar de inhoud van de documenten die u later hebt ontvangen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. U verklaarde ook een paspoort te hebben gehad, maar legde deze evenwel niet voor (CGVS, p. 3). Op de vraag waar uw paspoort naartoe was, verklaarde u nogal stereotiep dat deze door de smokkelaar werd afgenomen in Iran (CGVS, p. 19). U hebt het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven bij de bevoegde instanties, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is. Het doet dan ook vermoeden dat u dergelijke documenten liever niet wenst voor te leggen, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. **Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs met bijhorende verklaringen houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielsrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**”*

De algemene bewering dat het niet ongebruikelijk is in de Afghaanse cultuur dat men zijn geboortjaar niet kent, kan verzoekers onwetendheid desbetreffend niet verschonen. Het feit dat de verzoekende partij haar taskara maar zou hebben verkregen toen zij met haar winkel begon in 2009 verklaart niet waarom zij zich op dit document beroept voor haar geboortedatum en zodoende eerdere verklaringen hieromtrent wijzigt. Waar de verzoekende partij suggereert dat zij eenvoudigweg het bestaan van haar paspoort had kunnen verborgen houden door te verklaren dat zij op een andere manier naar Iran was gereisd, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet kan overtuigen wat betreft het beweerde verlies van dit paspoort in Iran. Er mag van een asielszoeker worden verwacht dat hij van het verlies van zijn paspoort aangifte doet bij de ambassade of het consulaat van zijn land van herkomst in het land waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De bijkomende documenten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, met name haar Afghaans rijbewijs en de taskara's van haar grootvader, vader, broer en vier zussen, brengen geen opheldering inzake haar werkelijke identiteit (stuk 3). Blijkens de vertaling van het rijbewijs staat hierin vermeld dat de verzoekende partij negen jaar oud was in 2008/2009, hetgeen niet strookt met haar verklaarde geboortedatum (1990). De taskara's van haar familieleden hebben geen betrekking op de persoon van de verzoekende partij en zijn derhalve niet dienstig ter staving van haar identiteit. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar de verzoekende partij aankondigt dat ter terechtzitting van 14 november 2018 de originelen van deze documenten zullen worden voorgelegd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet is gebeurd.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de laatste zes à zeven jaar voor haar komst naar België hoofdzakelijk in het district Sarkano van de provincie Kunar heeft verbleven en dat zij geen zicht biedt op welke plaats(en) zij, binnen dan wel buiten Afghanistan, werkelijk verbleven heeft.

Met betrekking tot haar voorgehouden oorspronkelijke herkomst uit het district Hesarak van de provincie Nangarhar, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst eerder gering voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. U verklaarde afkomstig te zijn uit Hesarak, maar gevraagd naar het dorp waar het districtscenter zich zou bevinden kon u niets anders opmerken dan “de bazaar”. U gaf aan de dorpsnaam niet eens te weten (CGVS, p. 6). U werd gepolst naar districten rondom Hesarak en gaf correct Azra, Sherzad en Surobi aan, maar leek evenwel Khogyani en Khaki Jabar te zijn vergeten. Gevraagd naar ziekenhuizen in Hesarak gaf u aan dat deze er niet waren, maar dat er wel klinieken zouden zijn, dichtbij het districtscenter. Nochtans zijn er klinieken verspreid over het volledige district. Dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is vreemd. Hoe dan ook, gevraagd naar de naam van de kliniek nabij het districtscenter, kon u niets anders aangeven dan “kliniek” (CGVS, p. 6). U kon verder slechts drie scholen benoemen in uw district, en op de vraag of er nog zouden zijn, antwoordde u eerdere vaag: “Misschien”. Verder is het opvallend dat u de Afghaanse kalender slechts sporadisch en eerder beperkt leek te beheersen, maar u daarentegen wel vlot kon verwijzen naar verschillende data volgens de Westerse kalender (CGVS, p. 5, 11, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u niet naar school zou zijn geweest kan niet overtuigen. Zo gaf u immers zelf aan wél naar school te zijn geweest (CGVS, p. 9). Op de vraag wanneer de schoolvakantie dan wel zou zijn, gaf u aan dat het tijdens de wintermaanden was, maar had u de grootste moeite om de correcte maanden te benoemen: “Aqrah. Nee. Kaus, Jedi, Dalwa. Neen. Hut, Dalwa, Jedi” (CGVS, p. 9-10). Niet eens in de juiste volgorde. U kon dan wel aangeven wie de districtsleider voor Hesarak zou zijn, namelijk Abdul Khaliq, maar had dan weer geen idee wie zijn voorganger was. U beweerde overigens foutief dat er zo’n vijf jaar geleden een zelfmoordaanval op deze persoon plaatsvond in het districtshuis, terwijl dit eigenlijk nog maar twee tot drie jaar geleden was (CGVS, p. 26). U had geen idee wie Syeed Rahman was of Mohammad Anwar waren, nochtans allen prominenten uit uw regio. (...).”

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. De verzoekende partij werd tijdens haar gehoor wel

degelijk gevraagd welke districten aan Hesarak grenzen (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Waar de verzoekende partij beweert dat Khogyani niet aan Hesarak grenst, stelt de Raad op basis van een kaart aanwezig in het administratief dossier vast dat dit wel het geval is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomstregio en verblijfplaats voorafgaand aan haar komst naar België niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS